

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **B. S.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
IČ 00007064,
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2018, č. j. OAM-102/LE-LE26-ZA17-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobce namítal, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 3, § 68 odst. 3, § 50 odst. 2 a odst. 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 2, § 14a odst. 1 zákona o azylu. Konstatoval, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly obavy žalobce z porušení jeho základních práv v souvislosti s jeho kurdskou národností. Žalobce kromě toho i odmítá nastoupit na povinnou vojenskou službu. Odkázal přitom na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. 7 A 754/2000, dle něhož je diskriminace určité skupiny obyvatel známým jevem v každé zemi, nelze ji však považovat za pronásledování, pokud se nejedná o součást státní politiky státu. Dle žalovaného postavení kurdské menšiny v Turecku není natolik problematické, aby dosahovalo intenzity pronásledování. Žalobce však měl za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí značně bagatelizuje problémy, kterým čelí příslušníci kurdské menšiny v Turecku. Měl za to, že rozsáhlá diskriminace kurdského obyvatelstva v Turecku dosahuje úrovně pronásledování, neboť se jedná o situaci, kdy nepřátelský postoj většinové populace je součástí státní politiky.
3. Žalobce měl za to, že nelze ignorovat skutečnost, že celková politická situace v Turecku prodělala za poslední období natolik výrazné změny, které negativním způsobem celkově ovlivnily demokratický řád turecké společnosti. Zároveň však mají dopad i na politické oponenty, zejména kurdské národnosti nebo prokurdské sympatizanty. Dne 15. 7. 2016 došlo v Turecku k neúspěšnému pokusu o státní převrat, který měl za následek vyhlášení výjimečného stavu a vedl k hromadnému zatýkání osob označených za sympatizanty Gülenova hnutí, které bylo označeno jako původce pokusu o převrat. Dle zprávy Parlamentního shromáždění Rady Evropy o fungování demokratických institucí v Turecku z dubna 2017 se situace 8 měsíců po pokusu o převrat zhoršila a přijatá opatření jdou daleko za hranice toho, co je nezbytné a přiměřené. Parlamentní shromáždění vyjádřilo znepokojení zejména nad tím, že 154 opozičních poslanců parlamentu byl zbaven poslanecké imunity, aby mohlo dojít k jejich trestnímu stíhání pro podporu terorismu. Toto opatření se nejvíce dotklo právě strany HDP, která tímto způsobem přišla o 55 až 59 poslanců. Zpráva mluví rovněž o tom, že členové této strany jsou kolektivně označováni za členy PKK (Strana kurdských pracujících), což je teroristická organizace. Dle uvedené zprávy byli zatčeni nejenom poslanci, ale i stovky členů strany HDP. Proto bylo rozhodnuto o znovuzavedení monitorovacího procesu Turecka v důsledku nedodržování lidských práv, a to až do doby, než bude problém vyřešen uspokojivým způsobem. Současnou společenskopolitickou situaci v Turecku lze označit za minimálně znepokojivou, ačkoliv standard ochrany lidských práv v Turecku skutečně nikdy nebyl příliš vysoký, od léta roku 2017 došlo v této oblasti k výraznému zhoršení. Žalobce si je vědom toho, že obecně špatný stav ochrany lidských práv v určitém státě není důvodem přiznání některé z forem mezinárodní ochrany státním příslušníkům tohoto státu. Nicméně s ohledem na individuální okolnosti jeho případu mohou tyto okolnosti mít přímý dopad na jeho hmotněprávní postavení v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Odkázal přitom na zprávu US Department of State z března 2017. Situace v Turecku je tedy mnohem komplikovanější, než uvádí žalovaný. Kurdi jsou často svévolně označováni za teroristy a mnohdy je jim přisuzováno protiturecké politické přesvědčení a sympatie se stranou PKK. Žalovaný se však dle názoru žalobce v napadeném rozhodnutí dostatečně nevěnuje posouzení faktické situace příslušníků

kurdské národnostní menšiny a dopadům politického převratu do jejich každodenního života.

4. Žalobce měl za to, že žalovaný neodkazuje na žádné konkrétní informace o zemi původu žalobce. Jeho povinností je přitom shromáždit zprávy o zemi původu, které jsou relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 Azs 105/2008 – 81. Úkolem žalovaného je rovněž náležitě vyložit, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č.j. 1 As 33/2011 – 58. Žalovaný se však těmito zásadami neřídil. Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp.zn. 5 Azs 66/2008, dle něhož žadatel o mezinárodní ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení, než kdokoliv jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování.
5. Žalobce měl rovněž za to, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany žalobci z důvodů daných ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy z důvodu nebezpečí vážné újmy spočívající ve vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Tento názor opět podpořil judikaturou Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 13. 3. 2009, sp. zn. 5 Azs 28/2008. Uvedl, že v jihovýchodních částech území Turecka, v blízkosti hranice se Sýrií, v současné době dochází k ozbrojeným střetům mezi tureckou armádou a kurdskými milicemi. Žalobce přitom odkázal na zprávy, které dokumentují případy porušování lidských práv příslušníky turecké armády – např. na Zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z března 2018. Žalovaný se proto měl dle názoru žalobce v napadeném rozhodnutí mnohem podrobněji zabývat bezpečnostní situací panující na jihovýchodě země, a pokud by dospěl k závěru, že zde dochází k nerozlišujícímu násilí ve smyslu § 14 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, měl dále zkoumat možnost vnitřního přesídlení do jiné části Turecka. Upozornil, že aby vnitřní přesídlení bylo považováno za efektivní řešení problému žadatele, je nutné, aby splňovalo určitá kritéria. Upozornil přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č.j. 4 Azs 99/2007 – 93, který se institutem vnitřního přesídlení zabýval. Dále vzpomenul rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009 – 74, v němž tento soud formuloval 4 kritéria, která by měl vzít správní orgán rozhodující o udělení mezinárodní ochrany v potaz: 1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná, 2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, 3) zda žadateli nehrozí navracení do původní oblasti a 4), zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv.
6. Žalobce konstatoval, že ve vztahu k povinnosti účastnit se základní vojenské služby žalovaný uvedl, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, která dopadá na veškeré bojeschopné obyvatelstvo a povolání do vojenské služby proto samo o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce vyslovil přesvědčení, že takové obecné a paušalizující hodnocení svědčí o tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve vztahu k možnému udělení mezinárodní ochrany z důvodu vyhýbání se vojenské službě. Vzpomenul přitom rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č.j. 5 Azs 18/2008, dle něhož trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby může v určitých případech založit relevantní pronásledování. Toto tvrzení podporuje dle

žalobce i rozsudek SDEU ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015, z něhož vyplývá, že „za akt pronásledování je považováno i trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2. Do těchto položek o vyloučení mimo jiné patří i páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti, nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN. Z uvedeného žalobce dovodil, že za určitých okolností může i povolání do armády a související odepření výkonu vojenské služby založit azylově relevantní důvod. Žalovaný se tedy měl mnohem podrobněji zabývat touto otázkou.

7. Žalobce připomenul, že v jihovýchodních částech území Turecka, v blízkosti hranice se Sýrií, v současné době dochází k ozbrojeným střetům mezi tureckou armádou a kurdeckými milicemi. Pokud by byl žalobce povolán do bojů, byl by tak fakticky nucen bojovat proti lidem vlastní národnosti, kteří bojují za autonomii žalobcovu státu (Kurdistanu), který není oficiálně uznáván. Dále připomenul, že ESLP opakovaně zdůraznil, že platný systém vojenské služby v Turecku nepovoluje žádné výjimky z výkonu vojenské služby na základě svědomí a může vyústit v přísné a opakované trestní sankce uložené těm, kteří odmítli službu nastoupit. Dále uvedl, že jakožto Kurd nepovažuje Turecko za svůj stát, jsou mu známy historické souvislosti okupace Kurdistanu a necítí žádnou občanskou povinnost vůči tureckému státu. Uvedl rovněž, že ačkoliv v řadě demokratických zemí existuje branná povinnost, existuje v nich také forma civilního konání vojenské služby. Zavedení legislativy upravující civilní konání vojenské služby je dle příručky UNHCR doporučováno mezinárodními organizacemi.
8. Dále žalobce uvedl, že je pro něho ze shora uvedených důvodů nepřijatelná účast ve vojenské akci a pro nasazení vojenské akce nebude mít žádnou možnost volby. Hrozí mu přitom potrestání za dezerci, jež zahrnuje i potrestání za implicitní sympatie vůči kurdeckým separatistům. Nelze vyloučit, že neochota žalobce nastoupit do turecké armády a jeho uprchnutí do zahraničí by mohlo být po jeho návratu do Turecka vnímáno jako projevení politického názoru – sympatií s kurdeckými separatisty a stranou PKK. Žalovaný proto měl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posuzovat i ve světle přisuzovaného politického názoru, což však neučinil. Žalobce přitom nemá strach z potrestání za odmítnutí konání vojenské služby bezdůvodně. V Turecku je odmítnutí konání vojenské služby trestné. Dezerce je trestná podle článků 66 až 88 tureckého trestního zákona a trest činí 3 roky odnětí svobody. Dezertéři, kteří uprchli do zahraničí, mohou být odsouzeni až na 5 let odnětí svobody a až na 10 let v případě přitěžujících okolností.

II. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí.
10. Považoval za nepochybné, že žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní

ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejich forem.

11. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky a dále možné problémy ohledně jeho kurdské etnicity. V neposlední řadě pak uváděl, že nechce nastoupit povinnou základní vojenskou službu.
12. Žalobce, jak žalovaný dále uvedl, je kurdské národnosti, dohovíří se turecky a kurdsky a vyznává islám. Narozen je v Adaně. Podporuje stranu HDP, jejím členem ale není. Je svobodný a bezdětný. Naposledy žil na území Turecké republiky (dále jen Turecko) v Istanbulu. Do ČR přiletěl dne 30. 5. 2018 z Istanbulu do Prahy přes nějaké město, které nezná. Vše zařizoval převaděč, který si nechal i jeho doklady, pas a občanský průkaz. V prostoru států Evropské unie je poprvé. Je zdravý. K důvodům, které ho vedou k podání žádosti o mezinárodní ochranu, sdělil, že v Turecku nebyl svobodný a neexistují tam lidská práva. Nikdo se tam nemůže svobodně vyjadřovat. Kurdové jsou tam utlačováni. On sám konkrétně žádné problémy nikdy neměl, obecně je ale situace v Turecku špatná.
13. K námitce, že správní orgán vycházel z nesprávných a nepřesných podkladů, žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany nejen, že svá tvrzení nepodložil žádnými relevantními doklady, ale ani neuváděl, že by měl ve své vlasti nějaké problémy se státními orgány. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany.
14. Dále žalovaný sdělil, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný tak byl názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 6. 2018 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalobce však žádné takové skutečnosti neuvedl. K možnosti doložit doklady uvedl, že pošle e-mailem internetové odkazy, o kterých hovořil. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí však žalobce žádné podklady správnímu orgánu nezaslal. Žalovaný byl tedy s ohledem na výše uvedené přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu.
15. K námitce, že nesprávně aplikoval ust. § 14a zákona o azylu, žalovaný odkázal na stranu 7 a následující napadeného rozhodnutí, kde se možností udělit žalobci doplňkovou

ochranu podrobně zabýval, avšak na základě posouzení jeho výpovědi a prostudování dostupných informací dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a ani § 14b zákona o azylu.

16. Námitku týkající se nedostatečně posouzené možnosti nástupu žalobce do základní vojenské služby žalovaný shledal lichou a odkázal na stranu 6 napadeného rozhodnutí, kde se povinnou základní vojenskou službou podrobně zabýval. K tomu připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců. Výjimečné okolnosti, které by důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na soukromý život mohly být, v případě žalobce rozhodně seznat nelze.
17. Žalovaný uvedl, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Závěrem zdůraznil, že během řízení hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobce během žádosti uvedl.

III. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.r.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
19. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 5. 6. 2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělil, že je kurdské národnosti, dohoví se tureckých, kurdsky a vyznává islám. Narozen je v Anadě. Podporuje stranu HDP, jejím členem ale není. Je svobodný a bezdětný. Naposledy žil na území Turecké republiky v Istanbulu. Do České republiky přiletěl dne 30. 5. 2018. Vše zařizoval převaděč, který si nechal jeho doklady, pas a občanský průkaz. Na území Evropské unie je poprvé. Je zdravý. K důvodům, které ho vedou k podání žádosti o mezinárodní ochranu, sdělil, že v Turecku nebyl svobodný a neexistují tam lidská práva. Nikdo se tam nemůže svobodně vyjadřovat. Kurdové jsou utlačováni. On sám konkrétně žádné problémy nikdy neměl, obecně je ale situace v Turecku špatná.
20. Dále ze správního řízení krajský soud zjistil, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 22. 6. 2018 za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka. Žalobce uvedl, že nikdy ke své osobě neuvedl jinou totožnost nebo státní příslušnost. Správní orgán jej také vyzval ke sdělení, proč se po příletu do České republiky identifikoval falešným dokladem občana Bulharska. K tomu sdělil, že si doklad koupil pro tuto plánovanou cestu a používal ho jen při ní. Dále uvedl, že pravé doklady mu sebral převaděč a poslal zpět do Turecka jeho známým. Ti pak poslali tyto doklady dalším jeho známým do Česka, kteří je pak předali Organizaci pro pomoc uprchlíkům. Dále žalobce uvedl, že Turecko opustil dne 30. 5. 2018 s pomocí bulharského pasu. Udělal to tak proto, že šlo o jednodušší cestu, než si shánět české vízum a nechat si vystavit pas na své jméno, k tomu je potřeba celá řada úkonů. Na to, že je doklad falešný,

se přišlo až při kontrole na pražském letišti. Cestoval přímo do České republiky na radu jeho kamaráda S., který cestoval spolu s ním. Trestně stíhán ve vlasti nebyl, podporuje ale stranu HDP, a to se v Turecku posuzuje jako trestný čin. I vedení této strany je zadrženo a účastníci mítinků bývají fotografováni, aby je pak mohla policie identifikovat. O mezinárodní ochranu žalobce žádal proto, že v Turecku nemohl žít svobodně a nemá to žádnou budoucnost. Prchá před násilím. V Turecku ani neexistují lidská práva a člověk si sám nemůže svobodně vybrat svoji etnickou ani náboženskou příslušnost. Dále by byl nucen vykonávat povinnou vojenskou službu, kam nechce nastoupit a kvůli věku se už nemůže nechat ani vyplatit. Na vojnu nechce, protože se nechce účastnit vraždění Kurdů v Turecku a Sýrii. K případné diskriminaci Kurdů v armádě sdělil, že když dojde k úmrtí mladého kurdského vojáka, řekne se, že byl nezkušený nebo málo vycvičený, nebo že šlo o náhodu. Nic se proti tomu ale nedělá. Dále sdělil, že v Turecku turecký otec nikdy neprovdá svoji dceru Kurdovi a že je tam jen jediná strana, která Kurdy hájí a tou je HDP, jejímž poslancům ale byla zrušena imunita, a byli pozatýkáni. On sám zažil, že mu turecký otec nechtěl dát dceru za ženu a kvůli hádce o Kurdech byl vyhozen z práce. Pracoval v Istanbulu na pokladně, nový ředitel jej ale vyhodil. Jeho rodina v současnosti s etnickou příslušností žádné problémy nemá. V případě návratu se žalobce obává svého povolání na vojnu. Vzdálenou rodinu má ve Švédsku a ve Švýcarsku. Do budoucna pošle nějaké internetové odkazy o tom, co se Kurdům v Turecku děje. Svého práva na přetlumočení pohovorů nevyužil a jeho podpisem následně potvrdil svá slova.

21. Krajský soud přistoupil k hodnocení žalobních námitek z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu.
22. Podle § 12 uvedené právní úpravy se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědi žalobce učiněné v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytykanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Konstatoval pouze, že je podporovatelem strany HDP, jejím členem však není. Žalovaný souhlasil s tvrzením žalobce, že předseda této strany je nyní v Turecku uvězněn a část poslanců z této strany zbavena imunity, nicméně tyto obtíže se dějí právě v nejvyšších patrech této strany a pouhá podpora této strany určitě není posuzována sama o sobě jako zločin. Žalobce ve své žádosti jmenovitě uvedl, že v zemi původu nebyl veřejně či politicky aktivní, nesdělil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by vyvíjel politickou či veřejnou činnost. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o

azyly nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Krajský soud má za to, že žalovaný svůj názor na politickou situaci v Turecku řádně odůvodnil a s vyslovenými závěry se krajský soud ztotožňuje. Žalobce hovoří pouze o obecné situaci Kurdů v Turecku, ta však není v této zemi vystupňována do podoby pronásledování. Žalovaný hodnotí tuto otázku na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí a krajský soud na jeho závěry odkazuje a plně se s nimi ztotožňuje, včetně názoru, že za pronásledování žalobce nelze považovat ani jeho povolání na povinnou základní vojenskou službu, neboť snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle ust. § 12 písm b) zákona o azylu.

24. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 citovaného zákona.
25. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
26. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný v této souvislosti zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobce. Lze souhlasit s názorem, že žalobce je svéprávnou a práce schopnou osobou, která se dokáže postarat sama o sebe a vydělat si na své živobytí práci. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje a konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze ve výjimečných případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. Lze rovněž konstatovat, že žalovaný svoje úvahy řádně odůvodnil, krajský soud se s nimi ztotožňuje, v plném rozsahu na ně odkazuje.

27. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
28. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
29. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 7 až 10) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce měl v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém případném návratu do země původu jakékoliv problémy s tureckými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že z aktuálních informačních pramenů nelze dovodit, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Přisvědčil názoru žalovaného, že v případě žalobce může dojít k určitým problémům při hledání práce, zcela jistě ale nejde o paušálně vygradovanou situaci do míry hrozby vážné újmy. Tyto problémy může žalobce řešit v rámci možností, které mu nabízí jeho vlastní stát, nelze tedy hovořit o nebezpečí vážné újmy. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že branná povinnost existuje v mnoha zemích a to i těch nejvyspělejších a následné povolání k výkonu vojenské služby nemůže být samo o sobě vnímáno jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení a trestání. Krajský soud se rovněž přiklonil k názoru žalovaného, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Ztotožňuje se s argumentací vyslovenou na str. 9 napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy v souladu se zákonem dospěl na základě provedeného správního řízení k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu tak neudělil.

30. Krajský soud rovněž konstatuje, že z výpovědi žalobce, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a ani ze zjištění správních orgánů nevyplynulo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Ten proto nesplňuje ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu.
31. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. září 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně